

Az összetört kulacs

Vanessa szomjas volt. Hogyan segíthetne neki Sophia?

Írta: Noelle Lambert Barrus
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Sierra Leonében játszódott.

Sophia figyelmesen hallgatta, ahogy a tanító néni a táblán lévő matekpéldát magyarázza.

„Nos, akkor ki tudja, mennyi kilencszer négy?” – kérdezte a tanító néni.

Sophia jelentkezett. „Harminchat!” – mondta be a választ.

A tanító nénije mosolygott. „Így van, Sophia!”
Miután kicsengettek, mindenki elindult haza.
Sophia a barátaival sétált. Elővették a kulacsaikat,

hogy megigya a maradék vizüket. Nagyon meleg nap volt.

De Sophiának feltűnt valami szokatlan. A barátnője, Vanessa nem ivott. Csak csendben sétált.

„Vanessa, hol van a kulacsod?” – kérdezte Sophia. A tanítási nap végére mindig mindenki szomjas volt.

„Tegnap eltörtem, és nincs másik – mondta Vanessa. – Úgyhogy most nem tudok vizet hozni az iskolába.”

Sophia lenézett a saját kulacsára. Azt kívánta, bár csak adhatna a saját vizéből! De már elfogyott.

Sophia egész nap Vanessán és az összetört kulacsán gondolkozott. Nem volt könnyű tiszta vizet szerezni ott, ahol laktak. A legtöbb gyerek egész évben egyetlen kulacsot használt. Otthon megtöltötték egy nagy tartályból, amelyben tiszta ivóvíz volt. Akik más vizet ittak, megbetegedhettek. Ha Vanessának nincs kulacsa, nem is tud vizet vinni otthonról az iskolába.

Másnap reggel Sophia azon tanakodott, hogyan segíthetne Vanessának. Sophia családjának volt néhány vízzel teli műanyag palackja. Berakott egyet a hátizsákjába a kulacsa mellé. Ettől kicsit nehezebb lett a táskája, de nem bánta.

Amikor odaért az iskolába, megkereste Vanessát. „Vanessa, van már új kulacsod?” – kérdezte Sophia. Vanessa leszegett fejjel intett nemet.

„Semmi baj! – felelte Sophia – Hoztam neked egyet.”

Odaadta Vanessának a vizespalackot. Vanessa elmosolyodott.

„Köszönöm, Sophia!” Vanessa szorosan megölelte. Az óra alatt Vanessa is ivott a palackjából, mint a többiek. Sophia örült, hogy a barátjának nem kell szomjan maradnia.

Azon a héten mindennap vitt neki egy palack vizet. Aztán az egyik reggel Sophia anyukája megemelte a hátizsákot.

„Hmm – mondta Anya. – Ez nehezebbnek tűnik, mint általában.” Kinyitotta a hátizsákot, és kivette a másik flakont.

„Sophia! Szándékosan raktál el még egy vizespalackot?” – kérdezte Anya.

Sophia bólintott. „Vanessa kulacsa eltört, és nincs neki másik. Így aztán az iskolában nem volt vize.”

„Mióta viszel neki vizet?” – kérdezte Anya.

„Csak ezen a héten – mondta Sophia. – Nem akartam, hogy Vanessa szomjas legyen.”

Anya mosolygott. „Nagyon kedves vagy, hogy gondolsz a barátodra. Ez olyasmi, amit Jézus tenne. Örülök, hogy olyan vagy, mint Jézus – azzal megölelte Sophiát. – És azt hiszem, tudok más módot arra, hogy segítsünk.”

Anya adott Sophiának egy fém kulacsot. „Inkább ezt add oda a barátodnak, így újra fel tudja használni. Akkor nem kell mindennap magaddal vinned egy műanyag flakont.”

„Biztos?” – kérdezte Sophia.

Anya bólintott. „Igen. Csak kérd meg, hogy vigyázzon rá.”

Sophia elvitte a kulacsot az iskolába. Az első dolog az volt, hogy odaadta Vanessának.

„Azta! – mondta Vanessa – Köszönöm, Sophia!” Majd átölelte.

Sophia melegséget érzett belül. Tudta, hogy segített a barátjának, ahogy azt Jézus tenné. ●

Te hogyan segítettél már valakinek?